

Скуловатова О.

С46 Імаго людини. — Золотоноша: Видавництво Раїни Н., 2023. — 368 с.

ISBN 978-617-8358-00-6

Коли єдина донечка зникає без сліду серед білого дня, Ляна ледь не божеволіє від горя. Свідків немає, а поліція не обіцяє нічого втішного. Дні минають, а з ними згасає надія знайти дитину живою. У відчаї Ляна звертається до свого колишнього однокласника-програміста, що живе відлюдником і ніколи не виходить з дому. Ходять чутки, що він може знайти в мережі будь-кого.

І дійсно, Стас виявляється фахівцем з технологій OSINT (пошук інформації з відкритих джерел). Він розпочинає власне розслідування, не здогадуючись, що ця ниточка — лише перша в цілій низці страшних злочинів, і що ці події перевернуть усе його життя...

ISBN 978-617-8358-00-6

УДК 821.161.2'06-311.3

© Скуловатова Олена, текст, 2023

© Васіна Олена, ілюстрації, 2023

© Видавництво Раїни Н., 2023

— 1 —

Одна, друга, третя... важкі краплі повільно падали в воду, розпливаючись колами. Ляна щосили стискала пляшечку з екстрактом валеріани, ніби намагаючись її вичавити. Виливши все, вона судомно проковтнула ліки і, в чому була, вибігла з квартири.

Сусідка з першого поверху, баба Маня, несхвально похитала головою й міцно стулила тонкі безбарвні губи, помітивши на вулиці знервовану Ляну. Далекозорі очі прискіпливо обмацували невисоку фігуру в спортивних штанах і заправній футболці. Світле фарбоване волосся, зібране в кінський хвіст, підстрибувало в такт квапливих кроків.

Ляна прямувала знайомим з дитинства двором. Порожня гойдалка зі скрипом похитувалася від вітру, посилюючи тривогу. Як плавчиня, якій до фінішу залишається кілька метрів, кинулася до домофона будинку навпроти. Натисла кнопку й завмерла, затамувавши віддих.

Чекаючи на відповідь, переминалася з ноги на ногу й кусала сухі порепані губи. Не стримавшись, заговорила першою, підсилюючи голос, ніби намагалася докричатися до шістнадцятого поверху:

— Стасе, це Ляна. Знаю, що ти вдома, впусти, будь ласка. У мене біда, більше не маю до кого звернутися.

Клацнув замок. Щосили штовхнувши двері в темряву під'їзду, жінка помчала до ліфта. Кілька разів нервово

натиснула чорну, обпалену запальничками кнопку, але нічого не сталося. Озираючись, наче ліфт міг з'явитися з-за рогу, і помчала сходами. Між четвертим і п'ятим поверхом спинилася перевести віддих. Пішла повільніше, тримаючи темп. На шістнадцятому її зустріли розчахнуті броньовані двері.

Востаннє в цю квартиру заходила тринадцять років тому. Після святкування випускного в когось із дівчат зблиснула думка, що як однокласник не з'явився на останній бал, то бал мусить прийти до нього. Сюрприз не вдався. Ляна пам'ятала, як Стас, у вицвілій фланелевій піжамі зі слоненятами, відчинив двері. Кліпав сонними очима й намагався зрозуміти, чому до нього о четвертій ранку вломився п'яний реготливий натовп, з яким він, хоч і вчився в одному класі, мав мало спільного.

Й ось вона знову в його квартирі — згадує слоненят замість сконцентруватися на важливому.

— Зачини, будь ласка, двері, — пролунав упевнений голос.

Ляна стягнула кросівки й глянула на свій небесно-блакитний педикюр з кокетливими квіточками. Він, немов мультяшна врізка в документальний фільм, дисонував з маренговою стильністю кахельної підлоги. Босі стопи залишали вологі сліди на бездоганному глянці. У приміщенні панували стримані кольори: усе гармонійно, чітко й геометрично правильно. «Мабуть, зробив ремонт, як мати померла», — Ляна принохалася, вбираючи запах свіжості й чистоти. Пройшла у вітальню й завмерла перед білим довгошерстим килимом, не наважуючись на нього ступити.

Стас вийшов назустріч в елегантному полотняному костюмі. «Ще б "Нікона" на шию й солом'яного бриля — був би американський турист», — зауважила подумки. Порухом голови показав на диван.

Вона сіла скраєчку, відчувши крізь тканину штанів прохолоду шкіряної оббивки. Стас вмовився на стілець навпроти.

— Тобі вистачить чотирьох хвилин?

Ляна закліпала. Робила так, коли нервувалася. Закопирсалася у власних думках, намагаючись виокремити найважливіше, набрала повітря й випалила:

— Моя мала пропала. Три доби вже немає. Я написала заяву в поліцію, — випередила запитання.

— І ти певна, що вона не зависла в якогось бойфренда?

— Їй ще лиш одинадцять, — губи затремтіли й на очі набігли зрадливі сльози.

— Я не знаю, як реагувати на плач, — Стас сховався на кухню по серветки й простягнув гості. Глянув на наручний годинник: — У тебе залишилося півтори хвилини.

Нервовим рвучким рухом Ляна висмикнула серветку, втерла ніс і підвела очі на спокійне обличчя колишнього однокласника. Його стриманий тон остудив розпашілі нерви й сльози самі собою зупинилися. Ляна зібралася й застрочила, як з кулемета:

— Настя — чудова дитина. Вчиться на дванадцятки. Та я з нею ніколи клопоту не мала... — шморгнула носом. — У середу вона пішла по хліб і пропала. Я... я не знаю вже, де її шукати, до кого бігти.

Стас мовчав й уважно дивився.

— Звісно, як у будь-якого підлітка, в неї бували напади нігілізму чи протесту... — на мить завагалася: — Останнім часом мені здавалося, що доня щось замовчує. Пише комусь повідомлення, а як мене побачить — відразу ховає телефон. Але я не дуже допитувалась — думала, з подружками пліткує.

— Зрозуміло. Я вже мушу працювати, але щойно матиму вільну хвилину, подумаю, як про неї щось знайти. І ще — спілкуватимемось у месенджері. Ненавиджу телефонні розмови.

Ляна незчулася, як опинилася за дверима, розсипаючи йому слова вдячності.

«І чого я до нього попхалася, — промайнуло в голові й відлунило безнадією. — Певно ж нічим не допоможе. Але мушу робити бодай щось. Не можу сидіти й чекати».

Стас вийшов на балкон і завмер біля кришталево-чистої віконної шибки. Проводжав поглядом Ляну, доки вона не зникла за дверима під'їзду.

Зі свого спостережного пункту баба Маня розглядала непорушний Стасів силует.

Залишившись на самоті, Стас заварив міцну каву з кардамоном і пішов до кабінету. На столі стояли три монітори: великий посередині й два менші обабіч, повернуті до центрального під невеличким кутом. Занурився в ортопедичне комп'ютерне крісло, мов зняте з якогось космічного корабля, і відкрив файл на робочому столі комп'ютера.

До дедлайну мав закінчити звіт для одного зі своїх замовників. Перечитав, вніс остаточні правки й відіслав. Зайшов на Лянин профіль у фейсбуці. З аватарки дивилась усміхнена жінка, що обіймала дівчинку. Переглянув список друзів. Насті серед них не було.

Увімкнув диктофон:

— Мати зниклої дівчинки — Ляна. Двадцять дев'ять років. Сімейний статус — не зазначено. Місце роботи — не зазначено. Гортаю стрічку: фото з колегами, фото з конференції, фото зі студентами, фото грамоти за успіхи в роботі. Висновок: викладає або викладала у виші. Так, є ще світлина з фітнесу й прогулянок з друзями — передбачувано. Жодної світлини з чоловіком. Цікаво, чому ти досі сама? Приваблива жінка... — Стас запнувся. Вимкнув диктофон, хотів стерти останню фразу, але вирішив не марнувати на це часу. — Фото з донькою на відпочинку в Туреччині. Здаються щасливими...

Аналіз стрічки тривав кілька годин. Переглянув увесь

рік і тільки тоді згадав про охолону каву. Зробив ковток, скривився. Підвівся, пішов у ванну й вилив напій в унітаз. Сполоснув філіжанку й уважно оглянув на світлі, щоб не лишилося бруду, протер серветкою і повернувся на кухню. Чекаючи, поки кавоварка приготує нову порцію, задивився у вікно. Ляна жила на п'ятнадцятому поверсі в будинку навпроти й часто забувала засмикнути портьєри. Стас помітив її силует і відсахнувся, коли вона підійшла до вікна. Видихнув, узяв чашку з кавою і попрямував до кабінету, щоб перевірити соціальні зв'язки.

Ляна мала понад дві тисячі друзів, але нікого підозрілого він серед них не виявив:

— Схоже, Пундику, наша Ляночка звичайнісіньке дівчисько, — промовив до гігантської ахатини, що повзла по пластиковій поверхні акваріума.

Колись Стас мріяв про варана, але ж у них гострі кігті, як у котів, собак чи папуг. Равлик — чи не єдина безпечна істота, яку можна тримати вдома. Відкинув кришку й обережно зняв Пундика з прозорої стінки. Той спершу стиснувся, але опинившись в знайомій руці, розтягнувся й повільно поповз до ліктя.

— Працюємо далі, Пундику, — чоловік повернувся до монітора.

Стас не мав профілю в соцмережах — лише з десяток ботів, які використовував з різною метою. Покінчивши з фейсбуком, узявся до інстаграму. Там швидко знайшов Настю. Знов увімкнув диктофон:

— Типовий дитячий профіль. Фото з висолопленим язиком, фото на відпочинку, фото їжі, фото з подругами...

Перевіряю підписників — чисто. Запускаю прогу «Вивчення соціальних зв'язків».

Цю програму, як і решту інструментарію, Стас написав власноруч. У ній можна було порівнювати профілі людей у різних соціальних мережах, виокремлювати ботів, шукати підозрілих осіб. Кілька хвилин на екрані крутилися мальовані котики, яких Стас додав до програми, щоб було веселіше чекати на створення діаграм. Один з них вигнув спину, стрибнув і з'явилися розлогі, схожі на барвисту павутину, схеми. Стас підпер підборіддя рукою і став вдивлятися в монітор.